

קובץ תוך הנחל

דיבורים נוראים ונפלאים שנאמרו
בשבת קודש פרשת דברים שבת חזון תש"ע

מפ"ק ב"ק הרה"צ מוהרא"ש שליט"א

יוצא לאור חודש מנחם אב תשע"א

תוך הנחל

ליל שבת קודש פרשת דברים שבת חזון ה'תש"ע

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקומי מוהר"ן חלק ב' סי' ח' המדבר ממצות תוכחה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, (מוהרא"ש נ"י חזר בקצר על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל) אף על פי שתוכחה הוא דבר גדול, ומוטל על כל אחד מישראל להוכיח את חברו, כשרואה בו שאינו מתנהג כשורה, כמו שכתוב (ויקרא י"ט): "הוכח תוכיח את עמיתך", אף על פי כן לאו כל אדם ראוי להוכיח, כמו שאמר רבי עקיבא (ערכין ט"ז:): 'תמה אני, אם יש בדור הזה מי שיכול להוכיח', ואם רבי עקיבא אמר זאת בדורו, כל שכן בדור הזה של עכשיו, כי כשהמוכיח אינו ראוי להוכיח, אזי לא די שאינו מועיל בתוכחתו, אף גם הוא מבאיש ריח של הנשמות השומעים תוכחתו, כי על ידי תוכחתו הוא מעורר הריח רע של המעשים רעים ומדות רעות של האנשים שהוא מוכיחם, כמו כשמונח איזה דבר שיש לו ריח שאינו טוב, כל זמן שאין מזיזין אותו הדבר, אין מרגישין הריח רע, אבל כשמתחילין להזיז אותו הדבר, אזי מעוררין הריח רע, כמו כן על ידי תוכחה של מי שאינו ראוי

להוכיח, על ידי זה מזיזין ומעוררין הריח רע של המעשים רעים ומדות רעות של האנשים שמוכיחם, ועל כן הוא מבאיש ריחם, ועל ידי זה הוא מחליש את הנשמות שלהם, אבל כשהמוכיח ראוי להוכיח, אזי אדרבא, הוא מוסיף ונותן ריח טוב בהנשמות על ידי תוכחתו, כי התוכחה צריכה להיות בבחינת התוכחה של משה, שהוכיח את ישראל על מעשה העגל, שעל ידי תוכחתו נתן בהם ריח טוב, בבחינת (שיר השירים א): "נרדי נתן ריחו", הנאמר על מעשה העגל, עזב לא נאמר, אלא נתן, כמו שפירש רש"י שם, וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה בגמרא (שבת פח:), כי על ידי תוכחה של משה על מעשה העגל, הוסיף ונתן בהם ריח טוב וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר מצות תוכחה הוא כדי להרים ולהגביה מוח האדם, ולעורר אותו לעשות תשובה, עד שיחזור אל הקדוש ברוך הוא, כי על ידי שמראים לו מה שפגם, ומסבירים לו שהקדוש ברוך הוא אוהב אותו, והוא בן חביב אצל המלך, ולא מתאים לו לעשות דבר כזה נגד אביו המלך, על ידי זה מתבייש מאד, ומתעורר בעצמו לחזור בתשובה בכל לבבו, שזאת היתה תוכחת משה רבינו לנשמות ישראל על חטא העגל, שאמר להם "עדיין חביבותא היא גבן", שעדיין הקדוש ברוך הוא אוהב אתכם, וכששמעו נשמות ישראל שהקדוש ברוך הוא עדיין אוהב אותם, אפילו אחר שעשו מעשה מגונה כזה, התביישו כולם וחזרו בתשובה, נמצא, שהכנים משה רבינו בהם ריח טוב בתוכחתו, וכמו שכתוב (שיר השירים א) נרדי נתן ריחו, ואמרו

על זה חכמינו הקדושים (שבת פ"ח: ובתוספות שם) עזב לא נאמר אלא נתן, שנתן בהם ריח טוב וסילק הריח רע של עוונם לגמרי, כמו מי ששופך בושם במקום ריח רע, עד שהריח רע מתבטל לגמרי.

ולא כן מוכיח שאינו ראוי, שצועק ומבייש את פני החוטא "איך עשית דבר כזה"? "איך מלאת לבך למרוד נגד המלך"? "איך אתה לא התביישת לעשות חטא כזה"? בדיבורים אלו שובר לבו של החוטא, עד שמפיל אותו לעצבות ולדכאון, ומתייאש לגמרי מלחזור בתשובה, כי חושב בעצמו "איך אפשר באמת לעשות תשובה על עון גדול כזה, הלא הקדוש ברוך הוא שונא אותי רחמנא ליצלן", נמצא שהמוכיח לא פעל שום דבר בתוכחתו, אדרבה, הכנים החוטא בייאוש ובדכאון עד שקשה לו לצאת, והוסיף בו ריח רע יותר ממה שהיה בו מקודם, והוא ממש כדוגמא של רביז"ל, שמונח כלי עם דבר שיש בו ריח רע, כל זמן שאין מזוין הכלי, הריח רע נשאר במקומו, ואין מרגישין אותו מרחוק, אבל מיד שמתחילין להזיז ולערבב הכלי, הריח רע הולך למרחוק, ואי אפשר לעמוד בכל הסביבה, וכן הוא אצל החוטא, אם אין יודעים להוכיחו בדרך של התחזקות, להראות את חשיבותו ומעלתו לפני הקדוש ברוך הוא עד שיתעורר מעצמו לעשות תשובה, הרי מעוררין הריח רע של מעשיו הרעים, ואז מוסיף פשע על חטא, ומתייאש מחייו לגמרי רחמנא ליצלן, ולכן מצות תוכחה היא אחריות גדולה, ומי שאינו יודע להוכיח כראוי ימנע עצמו מזה, וכמו שאמר רבי עקיבא (ערכין מ"ז:): תמה אני אם יש בדור מי שראוי להוכיח, כי תוכחה צריכה להיות רק לקרב ולא לרחק, ולהכנים באדם תקוה מובה שיכול לתקן הכל, וכמו

שצעק רביו"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ע"ח) "אין שום ייאוש בעולם כלל", שזו היא כמו צעקת משה רבינו "עדיין חביבותא היא גבן", כי הקדוש ברוך הוא אוהב כל אחד מישראל, ומחכה ומצפה לתשובתו, ולכן בוודאי אין שום ייאוש בעולם כלל, כי יכולים לתקן הכל, ולכן אף פעם אסור להוכיח אדם ולומר לו, "למה עשית חטא גדול כזה?!" כי התשובה ברורה, "למה עשיתי? כי יש לי יצר הרע גדול, אדרבה, תראה לי דרך איך לצאת מן היצר הרע שלי, ואזי בוודאי לא אחטא עוד", אלא צריכין לחזק בני אדם ולגלות להם הכוחות שלהם, ושהקדוש ברוך הוא אוהב אותם כל כך, ואז בוודאי יחזרו בתשובה, ותהיה זכות הרבים תלויה בו.

והנה הדרך של צדיקים אמיתיים בתוכחתם, שמלמדים כל מיני זכויות ומליצות ישרות על נשמות ישראל בעת תוכחתם, שמצד אחד בוודאי מעוררים אותם על גודל חטאם, אבל מצד שני מלמדים זכות עליהם לפני הקדוש ברוך הוא, שקושי הגלות, והמקומות הרעים שנמצאים בהם, המלאים קליפות ומשחיתים, גרמו להם לחטוא, וכמובא בספר המדות (אות בית סי' ט"ו), יש מקום הגורם לעבור עבירות, וכן (אות עבירה סי' א'), יש עבירות שהמקום גורם, עיין שם, ומשה התנהג כך אחר חטא העגל, שלפני כלל ישראל אמר (שמות ל"ב) אתם חטאתם חטאה גדולה וגו', אבל לפני השם יתברך אמר (שם). למה ה' יחרה אפך בעמך וגו' (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"ב), כי הצדיקים האמיתיים יודעים היטב את גודל התגברות היצר הרע על נשמות ישראל, ואיך שהם מעורבים בין הגוים ואומות העולם, עד שקליפות הגוים, והמקומות שיושבים בהם,

גורמים לנשמות ישראל לחטוא, חם ושלום, ולכן באותה שעה שמוכיחים אותם, גם מלמדים עליהם כל מיני מליצות ישרות, ועל ידי זה מחזיר אותם בתשובה, ולכן אשרי הזוכה לשמוע תוכחה מפי צדיק אמיתי ומוכיח הגון, כי תוכחתו תוסיף בו ריח טוב, ויעזור לו לחזור בתשובה שלימה באמת.

וקישר מוהרא"ש נ"י את הענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה ספר דברים מתחיל עם דברי התוכחה של משה רבינו, וכמו שכתוב (דברים א') אלה הדברים אשר דיבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף בין פארן ובין תופל ולבן וחצירות ודי זהב, ופירש"י, לפי שהן דברי תוכחות, ומנה כאן כל המקומות שהכעיסו לפני המקום בהן, לפיכך סתם את הדברים והזכירם ברמז, מפני כבודן של ישראל, עיין שם, ויש להבין מהו ענין "להזכירם ברמז מפני כבודן של ישראל", אם מספיק להוכיח אותם ברמז, הרי יתביישו מפני הרמז, ואם לא מספיק הרמז, מה יועיל בתוכחתו, וגם למה רימוז דייקא "המקומות" שהכעיסו לפני המקום בהן, ולא רימוז להם החטאים בעצמם שעשו לפני המקום, והנה על פי דברי רבינו"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי משה רבינו הוא המוכיח ההגון שמוסיף ריח טוב בנשמות ישראל על ידי תוכחתו, והוא מוכיח אותן על ידי שמגלה להן עוצם חשיבותן ויקרותן לפני המקום, ואיך שלא מתאים להן חטא ועוון כלל, ועל ידי ששומעים מעלתם לפני המקום, כולם חוזרים בתשובה, וזהו ענין "להזכירם ברמז מפני כבודן של ישראל", שמשא רבינו גילה להם חשיבותן "וכבודן" לפני המקום, שמספיק להם רמז בעלמא להבין

חמאם ועוונם, כי הם בנים חביבים של המלך, ומספיק להם רמז בעלמא לחזור בתשובה, וזה גופא גרם לחזור בתשובה, כי הבינו שאם אנחנו כל כך חשובים בעיניו יתברך, שמספיק להוכיח אותנו ברמז, בוודאי ראוי לנו לחזור מיד בתשובה שלימה.

וזהו ענין "המקומות" שהזכיר משה רבינו בתוכחתו, כי בזה לימד זכות על נשמות ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, שהמקומות בעצמם גרמו להם לחטוא, כי עברו במקומות קשים וכבדים אשר מלאים קליפות ורוחות רעות, וכדאיתא בזוהר הקדוש (בשלח מ"ז:): על הפסוק (דברים ח') במדבר הגדול והנורא נחש שרף ועקרב וגו', וזה אשר גרם להם לחטוא, ולכן באותו שעה שהוכיח אותם ברמז, גם לימד עליהם זכות, ושמר על כבודן של ישראל, להמליץ עליהם לפני המקום כל מיני המלצות טובות, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים שיודעים דרך נכונה ואמיתית במצות תוכחה, ונוכח לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת דברים שבת חזון ה'תש"ע

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעוון, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ז, המדבר מאמונת חכמים, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, לעולם קורין פרשת דברים לפני תשעה באב (ע"י שולחן ערוך אורח חיים סי' תכ"ח), וכתבו הפוסקים (לבוש שם), כדי שיקראו תוכחותיו של משה רבינו קודם תשעה באב, וכתבו רמז בפסוק (דברים א') **איכה אשא לבדי וגו'**, ואמרו חכמינו הקדושים (איכה רבה פרשת א' סי' א') שלשה נתנבאו בלשון איכה, משה ישעיה וירמיה, משה אמר (דברים א') **איכה אשא לבדי וגו'**, ישעיה אמר (ישעיה א') **איכה היתה לזונה**, ירמיה אמר **איכה ישבה בדד**, עיין שם, שכולם התנבאו באותו סגנון של "איכה", ויש להבין מהו הקשר בין תוכחת משה רבינו, לנבואת ישעיה וירמיה על החורבן, ואיזה לימוד יוצא מזה לעובדא ולמעשה.

ויש לומר בביאור הענין על פי דברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ז), שהעיקר היא אמונת חכמים, להאמין בדברי חכמים, ולא לסור מדבריהם ימין ושמאל, כי בלי דברי חכמים בתורה שבעל פה, אין אנחנו יודעים לקיים שום מצוה ממצוות התורה, כגון למשל מצות תפילין, כתיב בתורה (דברים ו') וקשרתם לאות על ידיך והיו למוטפת בין עיניך, אבל אין אנחנו יודעים מתורה שבכתב איך התפילין נראים ואיפוא

להשים אותם, רק חכמינו הקדושים בגמרא ובתורה שבעל פה, ביארו לנו כל פרט ופרט, ורק על ידם אנחנו יודעים איך לקיים את רצון ה', כי דברי תורה עניים במקומן ועשירים במקום אחר (ירושלמי ראש השנה י"ז), והחכמים מרכיבים ומחברים דברי תורה ממקום למקום, ודורשים את התורה בשלוש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהם, עד שמגלים כל מצוות התורה, ומהו רצון השם יתברך בכל דבר, ולפעמים נראה מתוך תורה שבכתב אחרת מדבריהם, כגון במלקות כתיב (דברים כ"ה) ארבעים יכנו, וחכמינו הקדושים אומרים (מכות כ"ב): שלשים ותשע מלקות דווקא, אבל אנחנו מחוייבים לקבל דבריהם, ולא לסור מהם ימין ושמאל, עד שחכמינו הקדושים אומרים (ספרי שופטים) אפילו אם יאמרו לך על ימין שהוא שמאל ועל שמאל שהוא ימין, גם כן לא תסור מדבריהם, כי החכמים קיבלו מסורת התורה איש מפי איש עד משה מסיני, ואנחנו מחוייבים להאמין בהם ולקבל דבריהם, כאילו שמענו אותם מפי הגבורה ממש, ועל ידי שמקבלים דברי חכמים על ימין ועל שמאל, גורמים שלמלאכים המורידים שפע לעולם, יש ידים שלימות של ימין ושמאל, ובימין מקבלין השפע, ובשמאל משפיעים, ועל ידי זה יש לנו שפע קודש תמיד.

ואומר רביז"ל (בסוף התורה), שעל ידי שיש לאדם אמונת חכמים, יש רפואה למכתו ויכול להתרפאות מכל דבר, מה שאין כן, המבזה תלמיד חכם אין לו רפואה למכתו (שבת ק"ט:), כי כל הרפואות הן הרכבות, היינו שלוקחים סם פלוני ועשב פלוני במדה ובמשקל כך וכך, וכן עשב אחר שמשקלו כך וכך, ומערבין אלו המינים ביחד, ועושין מהם הרכבה,

ולהרכבה הזאת, יש כח לרפאות את המחלה, נמצא שעיקר כח הרפואה על ידי ההרכבה, ועל כן צריך רופא מומחה, שיודע לעשות ההרכבה, אבל מי שאינו מומחה, אף אם יקח העשבים שיש להם כח לרפאות, עם כל זה לא יפעל כלל, כי אין יודע איך להרכיבם, כמו כן התורה שהיא רפואה לכל דבר, כמו שכתוב (משלי ד') "ולכל בשרו מרפא", אין מי שיודע אותה, כי אם חכמי הדור, כי נמסרה להם לדרשה בשלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן, אבל מהתורה בעצמה אי אפשר לידע דבר, כי אם על פי חכמי הדור שהם מפרשים אותה, והחכמים מלקטין ומערבין ומרכיבין את התורה ודורשין אותה ממקום למקום בשלש עשרה מדות, והם גורעין ומוסיפין ודורשין (בבא בתרא ק"א:), ואף שכתוב בהתורה כך, הם גורעים ממנה או תיבה, ובמקום אחר מוסיפין, ובזה דורשין אותה, כפי מה שיודעין, כמו שנמסרה להם, ועל כן כשפוגם בכבוד תלמיד חכם, אין רפואה למכתו, כי עיקר כח הרפואה שמקבלין מהתורה, אי אפשר לקבל כי אם על ידי חכמי הדור, כי להם נמסרה לדרוש, והם יודעים להרכיב אותיות התורה, שזה עיקר כח הרפואה, על כן העיקר תלוי בחכמי הדור, שעל ידי שהם יודעים לדרוש את התורה, ולהרכיב אותיות התורה, על ידי זה מקבלין כח כל ההרכבות של כל העשבים, שמקבלים כח מהתורה, עיין שם כל זאת בדברי רביז"ל.

נמצא שעיקר בריאות אדם ברוחניות ובגשמיות תלויה באמונת חכמים, וכפי שאדם זוכה לבטל דעתו מלפני חכמים אמיתיים, כן יש לו רפואת הנפש ורפואת הגוף, והוא מצליח מאד בכל ענין, ולהיפך כל הצרות

והחורבנות שעוברים על האדם הוא מחמת פגם אמונת חכמים, שאינו מאמין בדבריהם, ואינו מקבל דבריהם על ימין ועל שמאל, וכפי הסרתו מדברי חכמים, הן לימין והן לשמאל, כן מסיר ידי המלאכים מימין ומשמאל, וכן סובל צער ויסורין מימין ומשמאל, עד אין רפואה למכתו, רחמנא ליצלן, ולכן אמרו חכמינו הקדושים (שבת ק"ט:): לא חרבה ירושלים אלא בשביל שבזו בה תלמידי חכמים, כי מקדושת ירושלים ובית המקדש, יצא אור זיו וחיות לכל באי עולם, ומשם נמשך כל השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות, אבל בתנאי שמצייתים לדברי חכמים ומקבלים דבריהם על ימין ועל שמאל, אבל מיד שפגמו באמונת חכמים ובזו תלמידי חכמים שבתוכה, הרי הסירו ידי המלאכים מימין ומשמאל, וגרמו הפסקת השפע וחורבן בית המקדש רחמנא ליצלן, ולכן העיקר לשוב בתשובה על פגם אמונת חכמים, ולהאמין בכל דבריהם בתמימות ובפשימות גמורה, ועל ידי זה יגרמו בנין בית המוחין, שהוא בנין בית המקדש, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות ל"ג): כל מי שיש בו דעה כאיל נבנה בית המקדש בימיו, ויהיה לו שפע קודש תמיד.

והנה לפי זה מובן מאד, ענין קריאת פרשת דברים והתוכחה של משה רבינו איכה אשא לבדי וגו', לפני תשעה באב, והקשר בינו לבין הקינות של ישעיה וירמיה הנביא, כי משה רבינו הוכיח נשמות ישראל על פגם אמונת חכמים, וכמו שאמר איכה אשא לבדי מרחכם ומשאכם וריבכם, ופירש רש"י, מרחכם, מלמד שהיו ישראל מרחנין, היה אחד מהם רואה את בעל דינו נוצח בדין, אומר יש לי עדים להביא יש לי ראיות להביא מוסיף אני עליכם דיינין, ומשאכם, מלמד שהיו

אפיקורסין, הקדים משה לצאת, אמרו מה ראה בן עמרם לצאת, שמה אינו שפוי בתוך ביתו, איחר לצאת, אמרו מה ראה בן עמרם שלא לצאת, מה אתם סבורים, יושב ויועץ עליכם עצות רעות וחושב עליכם מחשבות, וריבכם, מלמד שהיו רוגנים, עיין שם, ולכאורה הדבר יפלא, משה רבינו גמל להם רק טובות כל ימי חייו, הוציאם ממצרים וקרע להם את הים, הוריד להם המן, וגם הבאר וענני הכבוד חזרו בזכותו, ומסר נפשו בעדם פעם אחר פעם, ואיך יאמרו "יושב ויועץ עליכם רעות"?! אבל זהו הנסיון של אמונת חכמים, שאדם עלול לשכוח כל הטובות שיש לו ברוחניות ובגשמיות מן הצדיק והחכם שבדור, כי צריכין לזכור שיש להצדיק ידים שלימות, יד ימין ושמאל, לקבל ולהשפיע את כל ההשפעות הבאות מלמעלה, ואם מקבלין דבריו על ימין ועל שמאל, על ידי זה מקבלין כל טוב ברוחניות ובגשמיות מימין ומשמאל, ולא חסר שום לו דבר כלל, אבל מיד ששוכחים שהצדיק הוציא אותו משפל מצבו, והעלה אותו לרום המעלות, ונדמה לו שיכול לתת עצה בלי הצדיק ובלי אמונת חכמים, מזה מתחילות כל הצרות רחמנא ליצלן, נמצא שמה רבינו כבר הזהיר והוכיח נשמות ישראל בימיו על חורבן בית המקדש וירושלים, שהוא פגם אמונת חכמים, ואמר איכה אשא לבדי מרחכם ומשאכם וריבכם, לרמוז להם שישובו על פגם אמונת חכמים, ועל ידי זה ינצלו מחורבן ירושלים ובית המקדש, כי עיקר החורבן הוא מחמת בזיון תלמידי חכמים וחסרון אמונת חכמים, ואם יתחזקו באמונת חכמים יהיה להם הכל.

והנה יש לומר שמשנה רבינו גם רימו להם התיקון במלת "איכה", כי איכ"ה עולה בגימטריא ל"ו, המרמז לל"ו מסכתות של גמרא שנשארו בידנו, שהוא היסוד של תורה שבעל פה, כי על ידי לימוד ל"ו מסכתות, שהן כלליות תורה שבעל פה ודברי חכמינו הקדושים, על ידי זה נזכה לבנין בית המוחין שהוא בנין בית המקדש, ולא נצטרך לקונן "איכה" ישבה בדד וגו', וזה מרמז בדברי חכמינו הקדושים (סנהדרין כ"ד.) על הפסוק (איכה ג') במחשכים הושבני, זה תלמוד בבלי, שאם אדם מרגיש שהושיבו אותו בחושך עמוק, ואינו רואה שום אור בחייו, זה מחמת שנאבדה לו אמונת חכמים, ועיקר עצתו, "זה תלמוד בבלי", שיתחיל ללמוד ל"ו מסכתות של תלמוד בבלי, עד שיחזור ויאיר לו אור השם יתברך על ידי לימוד גמרא ותורה שבעל פה, ואז יאירו ימי חייו באור נערב ונפלא מאד.

ואין לשום אדם להתחמק ולהשתמט לומר שאי אפשר לו ללמוד גמרא ותלמוד בבלי מחמת שהוא קשה עיון ואין לו ראש טוב ואינו מבין מה שלומד, כי כבר אמרו חכמינו הקדושים (עבודה זרה י"ט.), לעולם ליגרים איניש ואף על גב דמשכח ואף על גב דלא ידע מאי קאמר (לעולם יגרום אדם דברי תורה, אף על פי ששוכח ואף על פי שאינו יודע מה שאומר), וכמו שקבע לנו רבינו"ל סדר דרך הלימוד (שיחות הר"ן סי' ע"ו), ואמר, שאין צריכין בלימוד רק אמירה בעלמא, לומר הדברים כסדרן, וממילא יבין, כי ריבוי הלימוד עולה על הכל, ועל ידי שיגרום הרבה דפים גמרא, ויסיים מסכת אחר מסכת, פעם אחר פעם, לבסוף יפתחו מוחו ודעתו, ויבין את הלימוד, אבל לכל זה צריכין "אמונת חכמים", להאמין בדברי חכמינו

הקדושים שצריכין לגרום אף על גב "דלא ידע מאי קאמר", ולהאמין בדברי רביז"ל שהרבה לדבר עמנו שיחות רבות מענין סדר דרך הלימוד, ואמר (שיחות הר"ן סי' י"ט), שאפילו אותם האנשים הרגילים בעבירות רחמנא ליצלן, אם יעשו לעצמם חיוב חזק ללמוד בכל יום כך וכך, התורה יוציא אותם מן העבירות וכו', עיין שם, וקבלה יש ביד אנשי שלומינו ש"כך וכך" סובב והולך על אמירת ח"י פרקים משניות בכל יום, שהוא תיקון נפלא לנשמה, להוציאה משאול תחתיות, וכמו שכתוב (תהלים ל') ה'עלית מן שאול נפשי, ראשי תיבות משנ"ה, כי משנ"ה אותיות נשמ"ה, ומלשון שינוי, שמשנה טבע אדם לגמרי, ורביז"ל נתן תיקון זאת לכמה מאנשי שלומינו לומר ח"י פרקים משניות (שיחות הר"ן סי' קפ"ה), וגם מוהרנ"ת ז"ל בתוכם, ולכן עיקר היסוד הוא "אמונת חכמים", להאמין בדברי חכמים שיכולים ללמוד בכל עת ובכל זמן, אפילו אם אינו מבין כל מה שלומד, כי הגירסא והלימוד בדברי חכמינו הקדושים בעצמם, בתמימות ובפשיטות גמורה, יביאו אותנו לשלימות "אמונת חכמים" ויהיה נבנה אצלו בית המוחין שהוא בנין בית המקדש, עד שיזכה לגאולה, והשם יתברך יזכינו להגיע לאמונת חכמים באמת, ונזכה לצאת מן הגלות לגמרי, ולראות בגאולת ובישועתן של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

